

var klart, da vi kom ind under Danmark, at selv om Landet i det hele var ramt haardt, var enkelte Kredse ramt særlig haardt, og jeg tør nok sige, at næstefter Invaliderne er navnlig de gamle, der levede af deres sammensparede Kapitaler, blevet meget haardt ramt. Allerede i Efteraaret 1918 opkom Spørgsmaalet om, hvorledes de skulde hjælpes. Paa et Møde i Flensborg, hvor Vælgerforeningen var samlet, blev der drøftet den Mulighed, at man kunde tage fra dem, der havde haft økonomisk Fordel af at komme ind under Danmark, og give til dem, der havde lidt Tab. Denne Tanke er ikke blevet gennemført, men der er blevet gennemført en Lov om en Udligningskasse. Jeg skal ikke gaa ind paa Enkeltheder, men kun sige, at denne Lov er blevet lavet uden Forbillede. Man havde ikke noget Forbillede for, hvorledes den vilde virke; man kendte ikke den Kreds af Personer, den berørte, vidste ikke, hvor mange der kunde gøre Krav paa Erstatning, og Loven lider derfor af store Mangler. Den har alt for skarpe Grænser. Dette, at en Mand, der har 15 000, kan faa omregnet, men en Mand, der har 16 000, ikke, det er ikke retfærdigt, det virker ganske uretfærdigt; og en Grænse som den, at en Formue eller en Arbejdsfortjeneste, der er tjent i Tiden mellem 1914 og 1919, kan omregnes for 1 000 Mark, men ikke for 1 100, virker ogsaa uretfærdigt og ulige. Men alle er enige om, saa vidt jeg har forstaaet, at naar den Lov, der nu gælder, er gennemført, skal der fremsættes en Suppleringslov, hvorved man vil søge at rette paa noget af det, der er galt. Og jeg vil meget bede den højtærede Finansminister fremme Valutalovens Gennemførelse, Udligningskasselovens Gennemførelse og meget henstille, at det Lovforslag, som kan ventes, maa blive fremmet. Jeg skal nævne en enkelt Bestemmelse i Udligningskasseloven, som har virket særlig haardt. Der er en Bestemmelse i Loven om Renteregulering, d. v. s., at man kan faa Renten af Mark-Kapital omregnet til Kroner. Det er i og for sig en god Bestemmelse, men der er den Hage ved den, som den nu opfattes, at saa snart Kapitalen er opspist, gælder den ikke mere. Følgen vil være den, at mange ældre Folk, naar de i en ganske kort Tid, i hvert Fald i ganske faa Aar, har opspist deres Kapital, staar helt uden Eksistensmidler. Jeg blev for en Tid siden anmodet om at være til Stede i et Selskab, hvor der var en 12—14 saadanne helt gamle Folk, som har levet af deres Kapital under nogenlunde rimelige Forhold i den tyske Tid, men nu var ganske fattige. Det var Folk med fra 10 000 op til

60—70 000 Mark. Den rigeste blandt dem kunde lige betale sin Husleje, Resten var henvist til at leve af, hvad Slægt og Venner gav dem, ellers vilde de være henviste til offentlig Hjælp. Jeg vil meget bede om, at denne Renteregulering, naar Suppleringsloven bliver gennemført, maa blive gennemført paa en social Maade, og muligvis kunde ogsaa den Tanke gennemføres, at en Del af disse gamle Folk, der har sparet en Kapital sammen for at have noget paa deres gamle Dage, fik en Livrente. Det er en Tanke, jeg ikke her vil komme nærmere ind paa, men som der kunde forhandles om i Udvalget. Der er i disse Dage tilsendt mig en Skatteseddel fra Haderslev Vesteramt, og den viser tydeligt, hvorledes Billedet er for disse Folks Vedkommende. Den var fra en Mand, som i Øjeblikket er 76 Aar gammel. Han begyndte som Tjenestekarl med ingenting og har tjent sig op. Han havde faaet sig en lille Gaard, som han solgte før Krigen, og havde faaet en Kapital paa 45 000 Mark. Nu har han et lille Hus og har en Indtægt af 162 Kr. af sin Kapital. Af disse 162 Kr. skal han betale i Skat 78 Kr. 78 Øre og har allerede betalt 47 Kr. 78 Øre. Det er dog klart, at det er ganske urimeligt at forlange Skat af en saadan Mand. Det kan sikkert heller ikke være Lovens Skyld, men maa være Skatteligningens Skyld. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Finansminister eller den højtærede Indenrigsminister at udsende et Cirkulære, der indskærper, at saadanne Folk skal fritages for at betale Skat. Skatteligningen virker ogsaa uregelmæssigt og sætter meget ondt Blod i andre Forhold, og jeg vil meget ønske, at man, hvor Skatten virkelig er uretfærdig og uheldig, griber ind, saa vidt det er muligt.

Jeg har et Ønske at fremsætte med Hensyn til Politimesteren i Sønderborg. Politidistriktet der omfatter de sydlige Dele af Aabenraa og Sønderborg Amter. Politimesteren har sit Sæde i Sønderborg, men hans vigtigste Opgaver falder i Egnen ved Krusaa og længere mod Vest. Det er imidlertid uheldigt, at han bor i Sønderborg, da Afstanden fra det Sted, hvor han bor, til, hvor han har mest at gøre, er meget stor, hvorved der ogsaa fremkommer store Transportudgifter. Jeg vil udtale det Ønske, at denne Politimester maa blive forflyttet og faa sit Sæde i Graasten.

Dernæst har jeg paa manges Vegne et Ønske om, at den gamle Grænse nu endelig maa blive helt slettet. Det var et af de første Ønsker fra manges Side, da Genforeningen kom, at den Grænse, der her havde skilt os fra det gamle Land, maatte blive